

SUMMARY

(Lao and English)

ບົດສະຫລຸບ

I. ແຜນແມ່ບົດ

1. ຄວາມເປັນມາແລະຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາ

ໂຄງການສຶກສາໄດ້ເລີ່ມໃນເດືອນຕຸລາປີ 1998 ພາຍໃຕ້ຂອບເຂດວຽກງານ (scope of works) ແລະ ບົດບັນທຶກຄວາມຊຶ່ງຈຳ ຊຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນ ລະຫວ່າງ ລັດຖະບານລາວ ແລະ ລັດຖະບານຍີ່ປຸ່ນ ໃນວັນທີ່ 24 ພະຈິກປີ 1997. ການສຶກສາພາກທີ I ໄດ້ປະຕິບັດຜ່ານການສຳຫລວດເກັບກຳຂໍ້ມູນພາກສະໜາມ 2 ຄັ້ງ ການສຳຫລວດຄັ້ງທຳອິດເປັນການສຳຫລວດໃນລະດູແລ້ງແຕ່ເດືອນພະຈິກ 1998 ເຖິງເດືອນກຸມພາ 1999; ການສຳຫລວດຄັ້ງທີ່ສອງເປັນການສຳຫລວດລະດູຝົນ ໃນໄລຍະເດືອນມິຖຸນາ 1999 ເຖິງເດືອນກໍລະກົດ 1999; ການສຶກສາພາກທີ II ຍັງລວມມີການປະຕິບັດງານຢູ່ຫ້ອງການເປັນເວລາສອງເດືອນ ໃນໄລຍະເດືອນກໍລະກົດ ເຖິງເດືອນສິງຫາ 1999. ການສຶກສາພາກທີ II ໄດ້ດຳເນີນໂດຍການປະຕິບັດການສຳຫລວດພາກສະໜາມອີກຄັ້ງໃນໄລຍະເດືອນຕຸລາ 1999 ເຖິງເດືອນມັງກອນ ປີ 2000 ແລະ ການປະຕິບັດງານຢູ່ຫ້ອງການ ໃນໄລຍະເດືອນມັງກອນ ເຖິງເດືອນມີນາ ປີ 2000.

ໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາປະຕິບັດການສຶກສານັ້ນ ໄດ້ມີການສະເໜີບົດລາຍງານຕ່າງໆ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ເຊັ່ນບົດລາຍງານການເລີ່ມຕົ້ນ, ລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ (I) ແລະ (II), ບົດລາຍງານສັງລວມ, ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າ (III) ແລະ ຮ່າງບົດລາຍງານສຸດທ້າຍ. ເນື້ອໃນຂອງບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວຍັງໄດ້ຖືກປຶກສາຫາລືກັນ ບັນດາຫນ່ວຍງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນແຕ່ລະກອງປະຊຸມຮ່ວມ ລະຫວ່າງ ຄະນະຊີ້ນຳໂຄງການສຶກສາ ແລະ ທີມງານສຶກສາ. ນັບແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນປະຕິບັດການສຶກສາໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມຮ່ວມດັ່ງກ່າວ 6 ຄັ້ງ. ໃນກອງປະຊຸມໄດ້ມີການລາຍງານ ແລະ ການປຶກສາຫາລື ກ່ຽວກັບຜົນແລະຄວາມຄືບໜ້າຂອງວຽກງານສຶກສາ ແລະ ໄດ້ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບທິດທາງການສຶກສາຂັ້ນຕໍ່ໄປ. ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ໄດ້ສະເໜີຜົນຂອງການສຶກສາ ແລະ ຜົນຮັບທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ມາຈາກບັນດາກອງປະຊຸມທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້.

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນໄດ້ອອກແບບໄວ້ ດັ່ງນີ້:

- ເພື່ອສ້າງແຜນແມ່ບົດ ສຳຫລັບໂຄງການພັດທະນາກະສິກຳຊຸມນະບົດຂະໜາດນ້ອຍ ຊຶ່ງກວມລວມໃນ 12 ຕົວເມືອງ ລຽບຕາມແຄມແມ່ນ້ຳຂອງ ຂອງ 3 ແຂວງ ມີ ແຂວງ ບໍລິຄຳໄຊ, ແຂວງ ຄຳມ່ວນ ແລະ ແຂວງ ສະຫວັນນະເຂດ. ແຜນແມ່ບົດຈະໄດ້ສຸມໃສ່ ເຮັດໃຫ້ການກະສິກຳໃນລະດູແລ້ງມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ໂດຍມີການຈັດຕັ້ງ ຊາວນາ ແລະ ພື້ນພູລະບົບສິນເຊື້ອຊຸມນະບົດ ເພື່ອລົງທຶນໃນການກໍ່ສ້າງ ໂຄງຮ່າງຊຸມລະປະທານທີ່ຍືນຍົງ ແລະ ຈຳເປັນເພື່ອຊຸກຍູ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດເຂົ້າໃນລະດູແລ້ງມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ເພື່ອປັບປຸງການຜະລິດກະສິກຳແບບດັ້ງເດີມໃຫ້ທັນສະໄໝ. ການສຶກສານັ້ນ ໄດ້ຄັດເລືອກເອົາໂຄງການບຸລິມະສິດ ຈຳນວນໜຶ່ງເພື່ອ ສຶກສາຄວາມເປັນໄປສ້າງໂຄງການ ແລະ
- ເພື່ອຖ່າຍທອດເທັກໂນໂລຢີ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຜູ້ຮ່ວມງານໂດຍຜ່ານການຝຶກອົບຮົມຕົວຈິງ.

2. ເຂດພື້ນທີ່ຂອງການສຶກສາ

2.1 ສະພາບທຳມະຊາດ

ເຂດພື້ນທີ່ຂອງການສຶກສາ ອີງຕາມເຂດການປົກຄອງແມ່ນຖືກຢູ່ໃນ 3 ແຂວງ, 12 ຕົວເມືອງ, 114 ເຂດ ແລະ 1,021 ບ້ານ. ໃນ 3 ທ່າງພຽງທີ່ຖືເປັນອຸ່ເຂົ້າອຸ່ນ້ຳຂອງປະເທດນັ້ນ, ທ່າງພຽງເຊບັ້ງຫຼົງ ແມ່ນຢູ່ນອກເຂດຂອງເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາ, ສ່ວນທີ່

ພຽງບໍລິຄຳໄຊ ແລະທົ່ງພຽງ ເຊບັ້ງໄພ ແມ່ນນອນຢູ່ໃນເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາແລະມີລະດັບສູງ 140 ~ 150 ມ MSL ຈາກນ້ຳທະເລ. ປະລິມານນ້ຳຝົນສະເລ່ຍປະຈຳປີ ບັນດາສະຖານີອຸຕຸສະແດງ ໃຫ້ເຫັນປະລິມານນ້ຳຝົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເຊັ່ນ ຂອງປາກຂັນ ແມ່ນ 3,270 ມມ, ທ່າແຂກ 2,137 ມມ ແລະ ສະຫວັນນະເຂດ 1,454 ມມ. ໃນທຸກໆແຂວງ ປະລິມານນ້ຳຝົນ ສູງສຸດ ປົກກະຕິແມ່ນເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງເດືອນ ມິຖຸນາ ເຖິງເດືອນສິງຫາ ຊຶ່ງບໍ່ແທດເໝາະກັບການຜະລິດເຂົ້າໃນລະດູຝົນ.

ແມ່ນ້ຳໃນເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາ ເປັນສາຂາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ, ການຂຶ້ນລົງຂອງກະແສນ້ຳ ແລະ ລະດັບນ້ຳ ຂອງສາຂາແມ່ນ້ຳ ເຫລົ່ານີ້ ຂຶ້ນລົງເປັນປະຈຳ ຊຶ່ງສືບເນື່ອງມາຈາກອິດທິພົນດ້ານອຸທິກະສາດຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ. ພາວະນ້ຳຖ້ວມແມ່ນກາຍເປັນ ສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດ ແລະ ນ້ຳທີ່ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນດ້ານໂພຊະນາການອັນສຳຄັນເຊື່ອວ່າເປັນທີ່ມາຂອງຄວາມອຸດົມສົມບູນ ໃນເຂດພື້ນຮາບຕ່ຳຂອງເນື້ອທີ່ການສຶກສາ. ປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມແຄມແມ່ນ້ຳທັງໝົດ ຄິດວ່ານ້ຳຖ້ວມເປັນປະໂຫຍດ ຖ້າຫາກວ່ານ້ຳຖ້ວມບໍ່ເລີກ ແລະ ບໍ່ຢູ່ດົນຫລາຍ. ມີຄວາມຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະຄວບຄຸມ ແລະ ຈຳກັດການໄຫລວຽນຂອງແມ່ນ້ຳຂອງ ຊຶ່ງມັນຂຶ້ນລົງເກີນກວ່າ 10 - 20 ເທື່ອ ໃນແຕ່ລະປີ. ນ້ຳຖ້ວມແມ່ນເຮັດໃຫ້ເນື້ອທີ່ບູກຝັງຈຳກັດ ແລະ ໄດ້ຍຶດເວລາຜະລິດພືດ ອອກ ໃນເມື່ອການສະໜອງນ້ຳ ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ.

2.2 ດ້ານເສດຖະກິດສັງຄົມ

ເສດຖະກິດໃນເຂດພື້ນທີ່ສຶກສາ ແມ່ນອີງໃສ່ເຂົ້າເປັນຕົ້ນຕໍ ແລະ ມີພືດສຳຮອງຈຳນວນໜຶ່ງ ເຊັ່ນ ຢາສູບ, ເຂົ້າສາລີ ແລະ ຜັກ ຕ່າງໆ ຕາມແຄມແມ່ນ້ຳຂອງ ແລະ ສາຂາຂອງມັນ. ນອກນັ້ນຍັງມີພືດໄຮ່ອີກ (ໝາກນັດ, ອ້ອຍ, ແລະມັນຕົ້ນ) ຊຶ່ງບູກໃນເນື້ອ ທີ່ທີ່ມີນ້ຳໜ້ອຍ. ຍັງມີການຜະລິດເຂົ້າໄຮ່ ຊຶ່ງປະຕິບັດໂດຍການຖາງໄຮ່ເລື່ອນລອຍແບບພື້ນເມືອງໃນບາງພື້ນທີ່.

ອີງຕາມຜົນສຳຫລວດປະຊາກອນ ໃນປີ 1995, ປະຊາກອນໃນບັນດາແຂວງທີ່ຢູ່ໃນເຂດພື້ນທີ່ສຶກສາ ມີປະມານ 1,107,810 ຄົນ ໃນນັ້ນ ມີ 181,655 ຄອບຄົວ. ການສຳຫລວດ ໃນສົກປີ 1992-93 ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ວ່າ 46,4% ຂອງປະຊາ ກອນ ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດພາກເໜືອຂອງລາວ, 40,4% ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດ ພາກກາງ ທີ່ກວມເຂດເນື້ອທີ່ການສຶກສາ ແລະ 59,8% ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດພາກໃຕ້. ປະຊາກອນມີລາຍໄດ້ປະຈຳປີ ຕ່ຳກວ່າເກນຄວາມທຸກຍາກ ຄື ປະມານ 11,472 ກີບຕໍ່ປີ. ລະດັບ ຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາກອນຊົນນະບົດໃນເຂດພາກກາງຈະຕ່ຳກວ່າເຂດອື່ນ. ລະດັບດັ່ງກ່າວຈະລຸດລົງອີກຖ້າທຽບໃສ່ເຂດ ຕົວເມືອງ.

2.3 ໜ່ວຍງານຂອງລັດ/ອົງກອນມະຫາຊົນ

ໜ່ວຍງານທີ່ສຳຄັນຂອງລັດທີ່ໄດ້ຮ່ວມໃນການສຶກສາແມ່ນ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງກະຊວງດັ່ງກ່າວ, ທະນາຄານແຫ່ງສປປລາວ, ທະນາຄານສົ່ງເສີມກະສິກຳ, ອຳນາດການປົກຄອງແຂວງ ແລະ ເມືອງ. ກະຊວງກະສິກຳປະກອບດ້ວຍ ຫ້ອງການກະຊວງ, 6 ໝກອງ ທີ່ຢູ່ໃນໄລຍະບັບປຸງໂຄງຮ່າງການຈັດຕັ້ງ, ໃນນັ້ນມີການຈັດຕັ້ງ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຫ່ງຊາດ ໂດຍການລວມເອົາບັນດາສູນຄົ້ນຄວ້າທີ່ມີຢູ່ຂອງແຕ່ລະຂະແໜງການ ເຂົ້າກັນ. ການຈັດຕັ້ງຂອງກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເປັນການຈັດຕັ້ງສາຍຕັ້ງທີ່ລົງເຖິງພະແນກກະສິກຳປ່າໄມ້ແຂວງ ແລະ ຫ້ອງການກະສິກຳປ່າໄມ້ເມືອງຕາມລຳດັບ.

3. ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ບັນດາບັນຫາແລະ ຂໍ້ບັງຄັບ

ໃນທັດສະນະດ້ານມະຫາພາກ, ປະເທດລາວກຳລັງເດີນໄປຕາມລະບົບເສດຖະກິດການຕະຫລາດ ໃນເວລາດຽວກັນທີ່ລະບົບ ເສດຖະກິດ ແລະ ການເງິນພາຍໃນປະເທດຍັງບໍ່ທັນຄົບຖ້ວນ ແລະສົມບູນເທົ່ ອ. ຕໍ່ໜ້າສະຖານະການນີ້, ການແລກປ່ຽນຕ່າງ

ປະເທດ ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການຄ້າຊາຍແດນ ລວມທັງການຄ້າບໍ່ຜ່ານພາສີ ຍັງບໍ່ໄດ້ອຳນວຍຜົນປະໂຫຍດໄຫລກັບຄືນປະເທດ ລາວ. ນະໂຍບາຍອັດຕາດອກເບ້ຍຍັງບໍ່ສອດຄ່ອງກັບສະພາບເສດຖະກິດໃນປັດຈຸບັນ, ແລະ ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນ, ຍັງບໍ່ມີ ເງື່ອນໄຂທາງບວກອັນໃດທີ່ຈະແກ້ໄຂຖານະດ້ານການເງິນຂອງລັດໃນປັດຈຸບັນ.

ໃນທັດສະນະດ້ານຈຸລະພາກ, ໂຄງການຊົນລະປະທານທີ່ມີຢູ່ປະຈຸບັນ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການບັນລຸເນື້ອທີ່ຊົນລະປະທານ ຕາມແຜນການທີ່ວາງໄວ້ ທີ່ເນື່ອງມາຈາກຄວາມບໍ່ສົມດູນລະຫວ່າງ ເນື້ອທີ່ສາມາດຮັບນໍ້າ ກັບ ຂີດຄວາມສາມາດຂອງ ສະຖານີສູນນໍ້າທີ່ໄດ້ຕິດຕັ້ງໄປຄຽງຄູ່ກັບຄຸນນະພາບຕໍ່າຂອງຄອງສິ່ງນໍ້າທີ່ກໍ່ສ້າງໂດຍຊາວນາ. ນອກເໜືອໄປກວ່ານັ້ນ, ຊາວນາຍັງໄດ້ນໍາໃຊ້ນໍ້າເກີນຄວາມຕ້ອງການໃນແຕ່ລະວັນເນື່ອງຈາກຂາດຄວາມຮູ້ທີ່ເໝາະສົມໃນການຄຸ້ມຄອງນໍ້າໃຊ້ນໍ້າ. ຊຶ່ງ ເຮັດໃຫ້ການນໍາໃຊ້ຈັກສູນນໍ້າເກີນຂອບເຂດ ເຮັດໃຫ້ອາຍຸການນໍາໃຊ້ກົນຈັກຫລຸດລົງແລະບໍ່ເສດຖະກິດ. ໃນດ້ານອື່ນອີກ, ການສະໜອງວັດຖຸປັດໃຈຮັບໃຊ້ການຜະລິດນາແຂງ (ເຊັ່ນ ຝຸ່ນ, ຢາປາບລັດຕູພິດ) ແມ່ນຂັ້ນຕໍ່າສັບສົນ ເນື່ອງຈາກມີສອງ ແຫລ່ງທີ່ມາ ເຊັ່ນ ຈາກ ທສກ ແລະ ຈາກ ບໍລິສັດສະບຽງອາຫານ ແລະມີວິທີການແຕກຕ່າງກັນ. ຍ້ອນເຫດນັ້ນ, ຊາວນາຈຶ່ງບໍ່ ສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບວັດຖຸດັ່ງກ່າວທັນກັບເວລາ. ຕໍ່ສະພາບການຜະລິດກະສິກໍາທີ່ບໍ່ຄົງທີ່ໃນປະຈຸບັນ ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ເຂດພື້ນ ທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາໄປແລ້ວນັ້ນ ຈະຕົກໄປສູ່ຄວາມທຸກຍາກອີກ ຖ້າຫ້າກບໍ່ມີມາດຕະການແກ້ໄຂທີ່ເໝາະສົມ.

ເພື່ອສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍໃນການພັດທະນາຊົນນະບົດຢູ່ ສ ປ ປ ລາວ ໂດຍສະເພາະໃນ ການປັບປຸງສະພາບແວດ ລ້ອມຊົນນະບົດ ແລະ ໃນການຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊາວບ້ານ ມັນມີຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງເພີ່ມທະວີການຜະລິດສະ ບຽງອາຫານ ໂດຍການປັບປຸງລະບົບການຜະລິດກະສິກໍາ. ລັດຖະບານລາວໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການນໍາໃຊ້ແຫລ່ງຊັບພະຍາກອນ ທີ່ມີຈໍາກັດຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ໂດຍສະເພາະໃນການນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນແຫ່ງລາງນໍ້າ ໂດຍມາດຕະການເລັ່ງລັດກໍ່ສ້າງ ຊົນລະປະທານ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບາດກ້າວຂອງການຂະຫຍາຍຊົນລະປະທານດັ່ງກ່າວໄດ້ກະທົບເຖິງຂີດ ຄວາມສາມາດຂອງພະນັກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂັ້ນແຂວງ, ໃນເມື່ອການສົ່ງເສີມການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານ ໄດ້ຖືກປະຕິບັດ ໂດຍປາສະຈາກການກວດສອບ ແລະ ສຶກສາອອກແບບທີ່ເໝາະສົມ.

ຍ້ອນເຫດນັ້ນ, ໂຄງການຊົນລະປະທານຫລາຍແຫ່ງຈຶ່ງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ ໂດຍບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຊາວນາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະ ໂຫຍດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການກໍາໜົດເຫດຜົນແລະສິ່ງຍິ່ງຍືນທີ່ໝູ່ງພໍໃນການສ້າງໂຄງການ, ເພາະສະນັ້ນບັນຫາຍັງຍາກທີ່ ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງໄດ້ສະແດງອອກ. ໃນດ້ານອື່ນອີກ, ການກະທໍາຂອງພະນັກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສົ່ງເສີມຊາວ ນາ ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວນາ ແຕ່ ໄປເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາສັ່ງຂອງຫົວໜ້າຂອງຕົນສັງກັດຢູ່, ດວ້ຍເຫດນີ້ ການສົ່ງເສີມ ຈຶ່ງບໍ່ແທດເໝາະກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວນາ. ໝາກເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ເລີ້ມຈາກຈຸດອ່ອນຂອງບຸກຄະລາກອນ ແລະ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີຢູ່, ລວມທັງດິນຊາວນາເອງ ແລະ ອົງການສະໜັບສະໜູນເຂົ້າເຈົ້າ (ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ), ໄດ້ມີຄວາມ ຫວັງວ່າ ການເສີມສ້າງບຸກຄະລາກອນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໂດຍການປັບປຸງລະບົບຝຶກອົບ ຮົມຈະມີຜົນຮັບທາງບວກ.

4. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານໃນພັດທະນາ

4.1 ຂໍ້ຈໍາກັດແລະ ທ່າແຮງຂອງການພັດທະນາ

ບັດໃຈທີ່ຈະນໍາສະເໜີຕໍ່ໄປນີ້ ຖືເປັນສາເຫດເບື້ອງຕົ້ນຂອງຄວາມທຸກຍາກໃນເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາ: (a) ຜົນຜະລິດກະສິກໍາ ຕໍ່າ, (b) ການຜະລິດກະສິກໍາບໍ່ທັນຄົງ (ປ່ຽນແປງໃນສິ່ງແວດລ້ອມ, ອາກາດບໍ່ຄົງທີ່), (c) ການເຂົ້າເຖິງ ຊັບພະຍາກອນທີ່ ກ່ຽວພັນກັບການຜະລິດກະສິກໍາ ລວມທັງດິນແລະນໍ້າມີຈໍາກັດ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານເຕັກໂນໂລຢີກະສິກໍາຈໍາກັດ, (d) ການ ເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານການປັບປຸງເຕັກໂນໂລຢີກະສິກໍາມີຈໍາກັດ, (e) ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງອົງການຈັດຕັ້ງທຸກຂັ້ນ ແລະ (f)

ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອກະສິກຳມີຄວາມຈຳກັດ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ສະພາບບຸກຄະລາກອນ ແລະ ບັດໃຈ ການຈັດຕັ້ງທີ່ ສະກັດກັ້ນ ການພັດທະນາຂອງເຂດພື້ນທີ່ ຄື: (a) ຄວາມຈຳກັດຂອງວິທີການພັດທະນາແບບແຕ່ເທິງລົງລຸ່ມ, (b) ການປະກົດຕົວຂອງຊ່ອງຫວ່າງ ລະຫວ່າງ ໂຄງການ/ແຜນການທີ່ສ້າງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ການອອກແບບໂຄງການ (PDM) ແລະ ການປະຕິບັດ ໃຫ້ເປັນຈິງ, (c) ຄວາມຍຸ້ງຍາກໃນການຮັກສາຄວາມຍືນຍົງຂອງໂຄງການທີ່ມີຢູ່ ແລະ, (d) ລະດັບເຕັກນິກຂອງ ພະນັກງານ ກະສິກຳ ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງຍັງຕ່ຳ. ວັດຖຸບັດໃຈທຳມະຊາດ ທີ່ຈຳກັດແມ່ນ: (a) ຄວາມຈຳກັດຂອງທີ່ດິນ ແລະ ແຫລ່ງນ້ຳ ທີ່ເປັນພື້ນຖານຂອງການຜະລິດກະສິກຳ, (b) ຜົນເສັງຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກນ້ຳຖ້ວມ, (c) ມີລະບົບຊົນລະປະທານຈຳນວນ ຫລວງຫລາຍ ທີ່ມີສະພາບພູມສາດທີ່ບໍ່ລະອຽດ ແລະ (d) ມີຄວາມຊັກຊ້າຂອງການກໍ່ສ້າງໂຄງລ່າງພື້ນຖານສັງຄົມ ເຊັ່ນ ທາງ ໄປສູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ລະບົບໄຟຟ້າ.

ສະເພາະເງື່ອນໄຂພັດທະນາດ້ານບຸກຄະລາກອນ, ຜົນຂອງການສຳຫລວດຊົນນະບົດແບບເລັ່ງລັດ (RRA) ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນ 6 ແຫ່ງສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ນາຍບ້ານ ໃນແຕ່ລະບ່ອນມີຄວາມສາມາດຈັດຕັ້ງບໍລິຫານຊາວບ້ານເປັນຢ່າງດີໃນທຸກໆ ແຫ່ງ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ສະແດງຄວາມຫມູ່ຫວັງທີ່ຈະແບກຫາບພາລະຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃນການລົງທຶນກໍ່ສ້າງລະບົບຊົນລະປະທານ ຖ້າຫ້າກວ່າມີເງິນກູ້ໄລຍະຍາວໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຢືມ. ໃນທີ່ສຸດ, ສາມາດຕັດສິນໄດ້ວ່າ ໃນເຂດເຫລົ່ານີ້ມັນມີພື້ນຖານພຽງພໍທີ່ຈະຈັດຕັ້ງ ແລະ ເສີມສ້າງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວນາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໄດ້. ຜົນຂອງການສຳຫລວດພາກສະໜາມຂອງທີມງານໄດ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ບັນດາຊາວນາໃນເຂດເມືອງທີ່ສຶກສາ ມີຄວາມຫ້າວຫັນຕໍ່ວຽກງານ ແລະ ເຮັດວຽກໜັກໜ່ວງກ່ວາຊາວນາໃນເຂດພາກຕາເວັນອອກສຽງເໜືອຂອງປະເທດໄທ. ເພາະສະນັ້ນ, ຈຶ່ງສະຫລຸບໄດ້ວ່າ ຊາວນາໃນເຂດພື້ນທີ່ສຶກສາ ໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂພຽງພໍເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການພັດທະນາຊົນນະບົດ ໃນເວລາທີ່ມີຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວັດຖຸບັດໃຈການຜະລິດກະສິກຳພຽງພໍ.

ມີເນື້ອທີ່ນາຈຳນວນ 86.000 ເຮັກຕາທີ່ເປັນ ເນື້ອທີ່ນາຍີ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ແຫລ່ງນ້ຳ ທີ່ມາຈາກສາຂາຂອງແມ່ນ້ຳຂອງມີຈຳນວນຈຳກັດ. ຫັນໄປເບິ່ງການເສີມສ້າງລາຍໄດ້ຂອງຊາວນາ ຜ່ານກິດຈະກຳການຜະລິດກະສິກຳ, ບົດບາດຂອງຊົນລະປະທານ ເພື່ອນຳໃຊ້ ດິນ ແລະ ແຫລ່ງນ້ຳຢ່າງໄດ້ຮັບຜົນເປັນບົດບາດທີ່ສຳຄັນໃນການພັດທະນາ. ເນື້ອທີ່ຮັບນ້ຳຊົນລະປະທານຕົວຈິງພາຍໃຕ້ໂຄງການຂະໜາດນ້ອຍໃນເຂດພື້ນທີ່ສຶກສາມີຢູ່ 17.600 ເຮັກຕາ, ສ່ວນເນື້ອທີ່ເປົ້າໝາຍເທົ່າ 27.600 ເຮັກຕາ. ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍນີ້, ມີເງື່ອນໄຂທີ່ຈະເພີ່ມຈຳນວນເນື້ອທີ່ຊົນລະປະທານຕື່ມອີກຈຳນວນ 10.000 ເຮັກຕາ ໂດຍມີການລົງທຶນນ້ອຍແຕ່ມີຜົນຕອບແທນສູງຖ້າຫາກມີການຟື້ນຟູ ແລະ ປັບປຸງໂຄງການຊົນລະປະທານທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນ.

4.2 ສະພາບການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງພື້ນຄົງ ແລະ ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາ

ໃນທັດສະນະເສດຖະກິດມະຫາພາກຕໍ່ສະພາບການພັດທະນາກະສິກຳແບບຍືນຍົງ ໃນ ສ ປ ປ ລາວ, ລັດຖະບານ ມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຕໍ່ການເພີ່ມລາຍຈ່າຍຂອງລັດໃນການລົງທຶນກໍ່ສ້າງແລະປັບປຸງລະບົບຊົນລະປະທານ ເຊັ່ນດຽວກັບໃນການປັບປຸງສະຖາບັນການເງິນກະສິກຳ, (a) ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເພີ່ມຜົນຜະລິດເຂົ້າ ໂດຍການສົ່ງເສີມການປູກເຂົ້ານາແຊງ, (b) ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະປັບປຸງການດຸ່ນດ່ຽງການຄ້າ ໂດຍການປະຫຍັດເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ດ້ວຍການລຸດຜ່ອນການນຳເຂົ້າເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ, (c) ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸສະພາບຂະຫຍາຍຕົວເສດຖະກິດທີ່ພື້ນຄົງໂດຍການຫັນປ່ຽນ ໄຟເງິນພື້ນທີ່ສູງ ແລະ ການສ້າງຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງອັດຕາແລກປ່ຽນເງິນຕາ, ແລະ ສຸດທ້າຍ, (d) ມີຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ລັດຖະບານຂະຫຍາຍການລົງທຶນຄືນໃໝ່ໃນຮອບຫມູນວຽນໜ້າໂດຍອາໄສຜົນສຳເລັດດ້ານການເງິນຂອງລັດ, ສະເພາະ ເປົ້າໝາຍໃນໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະກາງ. ໃນຮອບຫມູນວຽນນີ້ເງື່ອນໄຂສ້າງລາຍຮັບແທນເງິນຕາ ໂດຍການສົ່ງເສີມກະເສດສຸມ ແລະ ກະສິກຳແບບປະສົມປະສານ. ໃນທັດສະນະເສດຖະກິດຈຸລະພາກ, ທະນາຄານ ທສກ ສາມາດປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ການເງິນຂອງລັດມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໂດຍການສະສົມການຈ່າຍທຶນຄືນຈາກຊາວນາ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງ

ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫົນທົ່ວໝູນວຽນລົງທຶນຄືນໃໝ່ ໃນການຊຸກຍູ້ຊ່ວຍເຫລືອກິດຈະການຜະລິດກະສິກໍາ ຈະສາມາດເສີມຂະຫຍາຍລາຍໄດ້ ຈາກແປງນາບົນພື້ນຖານການຜະລິດກະສິກໍາທີ່ມີການເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ມັນຍັງມີບັນຫາສ່ຽງຄູ່ຫລາຍຢ່າງ ໃນສະພາບທີ່ກ່າວມາແລ້ວ ຫລື ໃນຂະບວນການຂອງຮອບໝູນວຽນຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: (a) ມັນຂ້ອນຂ້າງຈະຍາກທີ່ຈະຮັກສາຕົວເລກແຜນການ ເຊັ່ນ ເນື້ອທີ່ການປູກພືດ ແລະ ຜະລິດຕະພາບຕາມເປົ້າໝາຍ ພາຍໃຕ້ແຜນການພັດທະນາຊົນລະປະທານ, (b) ມັນຂ້ອນຂ້າງຈະບໍ່ແນ່ນອນສໍາຫລັບຊາວນາທີ່ ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວນາທີ່ຈະມີການປະຕິບັດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາລະບົບຊົນລະປະທານຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຍືນຍົງ ເນື່ອງຈາກຂາດຄວາມຮູ້ແລະ ຂາດຄວາມສໍາພັນກັບອົງການຈັດຕັ້ງຂອງເຂົາເຈົ້າ, (c) ມັນຍັງມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ປັບປຸງກຸ່ມຊາວນາ ເຊັ່ນ ກຸ່ມຜູ້ນໍາໃຊ້ນໍ້າ ຫລືກຸ່ມຜະລິດກະສິກໍາ, ແລະ (d) ມັນຂ້ອນຂ້າງຍາກທີ່ຈະຮັບປະກັນການໄປສູ່ຕະຫລາດ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຈະເພີ່ມລາຍໄດ້ຂອງຊາວນາ ໃນເມື່ອຜົນຜະລິດຂອງເຂົາເຈົ້າເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເພື່ອລຸດຜົນອອກການສ່ຽງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ ແລະ ເພື່ອສໍາພັນເຖິງການລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ພັດທະນາສະພາບແວດລ້ອມໃນຊົນນະບົດ, ມັນຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເພີ່ມ ແລະ ປັບປຸງລາຍໄດ້ດ້ານກະສິກໍາ ແລະ ກະຕຽມຄວາມຮູ້ໃນການຄຸ້ມຄອງການກະສິກໍາ ແລະ ສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ (ເບິ່ງພາບທີ່ 1). ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບັນຫານີ້, ແຜນແມ່ບົດໄດ້ຮ່າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານ 3 ເປົ້າໝາຍສໍາຄັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: (a) ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວນາ: ແມ່ນການຈັດຕັ້ງ ແລະ ປັບປຸງ ອົງການຜູ້ນໍາໃຊ້ນໍ້າ, ກຸ່ມຜະລິດກະສິກໍາ, ແລະກຸ່ມສິນເຊື້ອກະສິກໍາ ຊຶ່ງຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງພັດທະນາໃຫ້ໄປສູ່ການນໍາໃຊ້ລະບົບການເງິນກະສິກໍາ ເພື່ອເພີ່ມານຕໍ່ລອງຂອງຊາວນາ ໃນການຈັດການນໍ້າ, (b) ການເງິນກະສິກໍາ: ການກະກຽມ ແລະ ລວບລວມ ເງິນກູ້ເພື່ອການຜະລິດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຕາມລະດູການ ຄຽງຄູ່ກັບຫົນພື້ນພູ/ປັບປຸງສໍາຫລັບລະບົບຊົນລະປະທານ ໂດຍການພັດທະນາຄວາມສາມາດທັງຫົວໜ້າ ແລະ ຫ້ອງການປະຈຳຫ້ອງຖິ່ນຂອງ ທສກ, (c) ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງການກະສິກໍາ ແລະ ຜົນຜະລິດກະສິກໍາທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ: ລະບົບຊຸກຍູ້ຊາວນາ ແລະ ການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານ ເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຜະລິດສອງເທື່ອ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການກະສິກໍາແບບປະສົມປະສານ ແລະໝູນວຽນໄດ້ ແລະ ການພັດທະນາການໄປສູ່ຕະຫລາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາຍໄດ້ກະສິກໍາເພີ່ມຂຶ້ນ. ພາບທີ່ 2 ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງວິທີທາງໃນການກໍາຈັດຄວາມທຸກຍາກ ໂດຍຜ່ານການລວມກັນຂອງສາມກຸນແຈສໍາຄັນທີ່ກ່າວມາເທິງນີ້.

ໜຶ່ງໃນປະເດັນທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນ "ແນວທາງການພັດທະນາກະສິກໍາແຕ່ນີ້ເຖິງປີ 2020" ແມ່ນການເພີ່ມຜົນຜະລິດດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະ ສະສົມໄວ້ເພື່ອການກຸ້ມຕົນເອງດ້ານສະບຽງອາຫານ, ໄດ້ຖືເປັນເປົ້າໝາຍສູງສຸດຂອງແຜນແມ່ບົດ. ອີງຕາມການສຶກສາຄວາມດຸ່ນດ່ຽງລະຫວ່າງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການສະໜອງເຂົ້າ ຊຶ່ງປະເມີນໂດຍຫົມງານ, ຄາດວ່າການກຸ້ມຕົນເອງທາງດ້ານເຂົ້າ ຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນປີ 2010 ບົນພື້ນຖານຄິດໄລ່ຕາມສະຖິຕິປະຊາກອນທີ່ມີຢູ່. ເພາະສະນັ້ນ, ແຜນແມ່ບົດ ຈຶ່ງໄດ້ເຫັນໜັກໃສ່ການຜະລິດເຂົ້າແຕ່ນີ້ເຖິງປີ 2010, ໂດຍການພັດທະນາກະເສດສຸມ ແລະ ກະສິກໍາແບບປະສົມປະສານໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ (ໃຫ້ເບິ່ງພາບທີ່ 3).

ຈຸດປະສົງຂອງການພັດທະນາ	3ເສົາຫລັກຂອງຈຸດປະສົງການພັດທະນາມີ:
(ກ)ບັນເທົາຄວາມຍາກຈົນ=ພັດທະນາລາຍໄດ້	(ກ)ອົງການຊາວນາ (ຂ)ການເງິນກະສິກໍາ
(ຂ)ພັດທະນາສຳຖາວອດລອ້ມຂົນຍົດ	(ຄ)ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງການກະສິກໍາ

ການກະກຽມບັນຫາຂອງການພັດທະນາ
(ກ)ການຜະລິດຕໍ່ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ
(ຂ)ມີຄວາມຈຳກັດໃນການເຂົ້າຫາທີ່ດິນ, ຂໍ້ມູນດ້ານວິຊາການ ແລະ ນໍ້າ
(ຄ)ໂຄງລ່າງພື້ນຖານສັງຄົມຍັງຕໍ່າ
(ງ)ຄວາມອ່ອນແອຂອງອົງການ (ຈ) ມີຄວາມຈຳກັດທາງດ້ານສິນເຊື່ອກະສິກໍາ

ຄວາມຍຸ້ງຍາກຂອງການພັດທະນາ	
ປັດໃຈທາງດ້ານບຸກຄະລາກອນແລະສະຖາບັນ	ປັດໃຈທາງທຳມະຊາດ ແລະ ກາຍະພາບ
(ກ)ຄວາມຈຳກັດຂອງວິທີການແບບເທິງລົງລຸ່ມ	(ກ)ແຫລ່ງດິນ ແຫລ່ງນໍ້າມີຄວາມຈຳກັດ
(ຂ)ຊ່ອງວ່າງລະຫວ່າງແຜນອອກແບບ ໂຄງການກັບຄວາມເປັນຈິງ	(ຂ)ການເກີດຂຶ້ນຂອງຜົນເສງຫາຍຈາກໄພນໍ້າຖ້ວມ
(ຄ)ຄວາມຍຸ້ງຍາກໃນດ້ານຄວາມຍືນຍົງຂອງຫົວງານທີ່ມີຢູ່	(ຄ)ສະພາບທາງດ້ານພູມສາດ ເຊັ່ນເຂດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດມີຢູ່
-ຄວາມຈຳກັດດ້ານການເງິນ ໃນການສະແດງບົດບາດ	ກະຈັດກະຈາຍແລະກ່າງໄກຈາກຕະຫລາດ
-ທສກ ມີຄວາມສາມາດຕໍ່າໃນການສະໜອງສິນເຊື່ອ	(ງ)ການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານຊັກຊ້າ

ການປະເມີນທ່າແຮງຂອງການພັດທະນາ
(ການນຳໃຊ້ແຫ່ງທີ່ຈຳກັດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ)
(ກ)ບຸກຄະລາກອນ (ຂ)ທຳມະຊາດ/ກາຍະພາບ

ການສ້າງແນວຄວາມຄິດຂອງການພັດທະນາຂັ້ນພື້ນຖານ
(ກ)ການພັດທະນາແບບຂັ້ນຕອນ ແລະ ການຕັ້ງເປົ້າໝາຍ
(ຂ)ຫລັກການພັດທະນາແບບມີສ່ວນປະກອບ ແລະ ເຄື່ອງມື

ການກວດສອບມາດຕະການທີ່ເຂັ້ມແຂງສຳຫລັບການປະຕິບັດ		
ການສ້າງໂຄງການພັດທະນາແບບຈຸດສຸມພື້ນຖານໂດຍວິທີການແບບມີສ່ວນຮ່ວມ/ພັດທະນາຂະແໜງການແລະແນວ		
ຄວາມຄິດຂອງຫົວໜ້າງານສະເພາະກິດ		
ການປັບປຸງໂຄງຮ່າງການປະຕິບັດ (ການວາງແຜນຕົວຈິງ ແລະ ການປະຕິບັດ)		
ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດຂອງຊາວນາ	ຫົວໜ້າງານສະເພາະກິດ	ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດຕົວແທນຂອງລັດ
ສ້າງຄວາມສາມາດຂອງຊາວນາດ້ວຍເຂົ້າເຈົ້າເອງ	ເປັນຕົວປະສານລະຫວ່າງ	ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ສົ່ງເສີມ
-ຈັດເປັນກຸ່ມ/ອົງການ	ຊາວນາກັບຕົວແທນຂອງລັດ	-ສຶກສາ/ອົບຮົມໃຫ້ທຸກລົງເລິກວິຊາສະເພາະ/ນັກສົ່ງ
-ການສຶກສາ/ການອົບຮົມ	ເປັນເລືອກກາດໃຫ້ອົງການ	ເສີມ
ກະກຽມສະພາບແວດລ້ອມອອ້ມຂ້າງ	ຂອງລັດ	-ປັບປຸງ ທສກ(ສຳນັກງານ/ສາຂາ/ໜ່ວຍບໍລິການ)
-ຈັດຫາທຶນ ໂດຍ ທສກ -ພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານ	ເປັນຜູ້ແນະນຳຊາວນາ ແລະ	ການກະກຽມລະບົບສົ່ງເສີມ
-ພັດທະນາການຕະຫຼາດ - ປັບປຸງການບໍລິການສົ່ງ		-ລະບົບສົ່ງເສີມຂະແໜງການ

Towards "ການພັດທະນາເຂດຕົວແບບ"

Figure-1 ຂະບວນການພື້ນຖານຂອງການສ້າງແຜນແມ່ບົດ

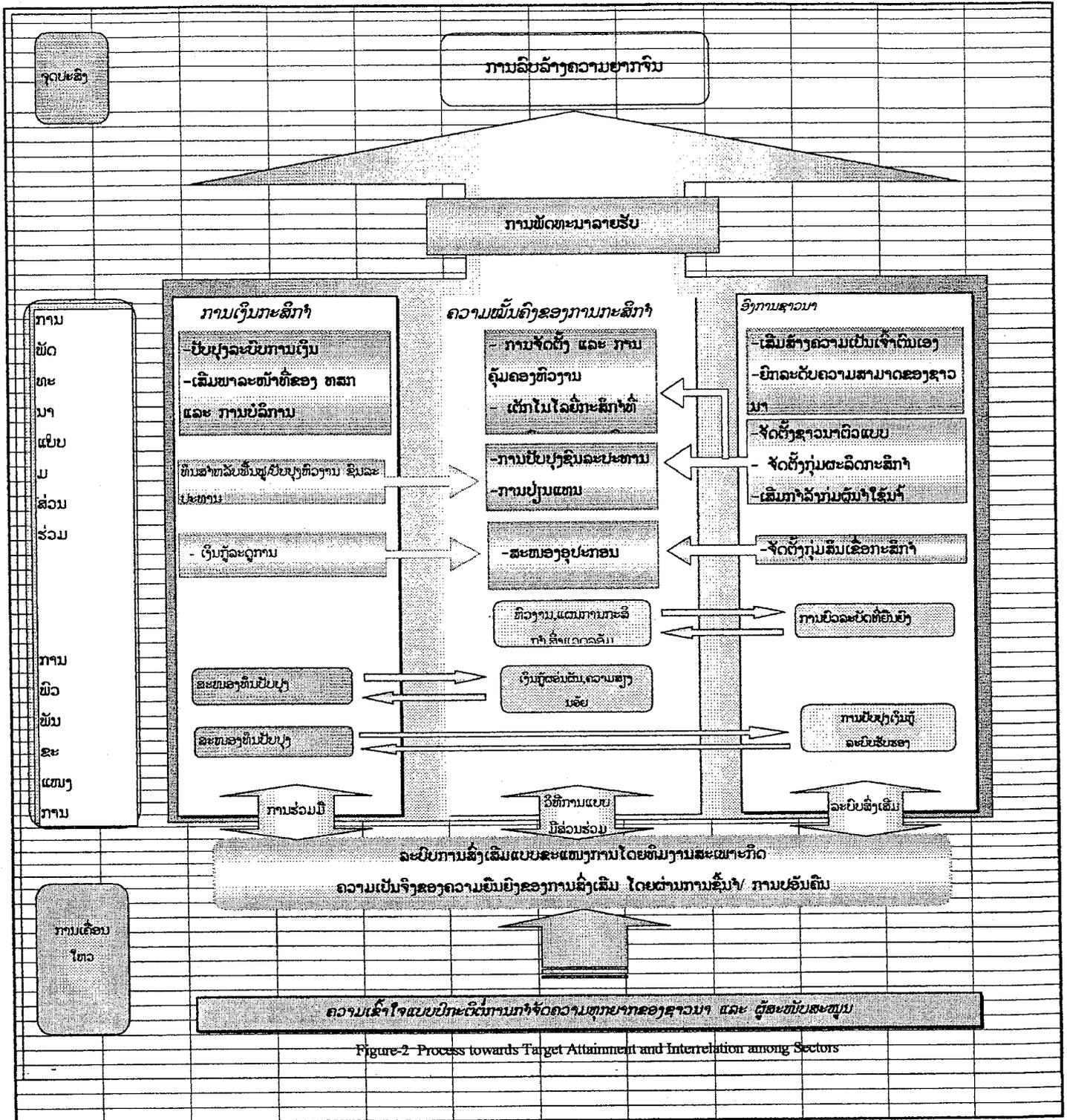

Figure-2 Process towards Target Attainment and Interrelation among Sectors

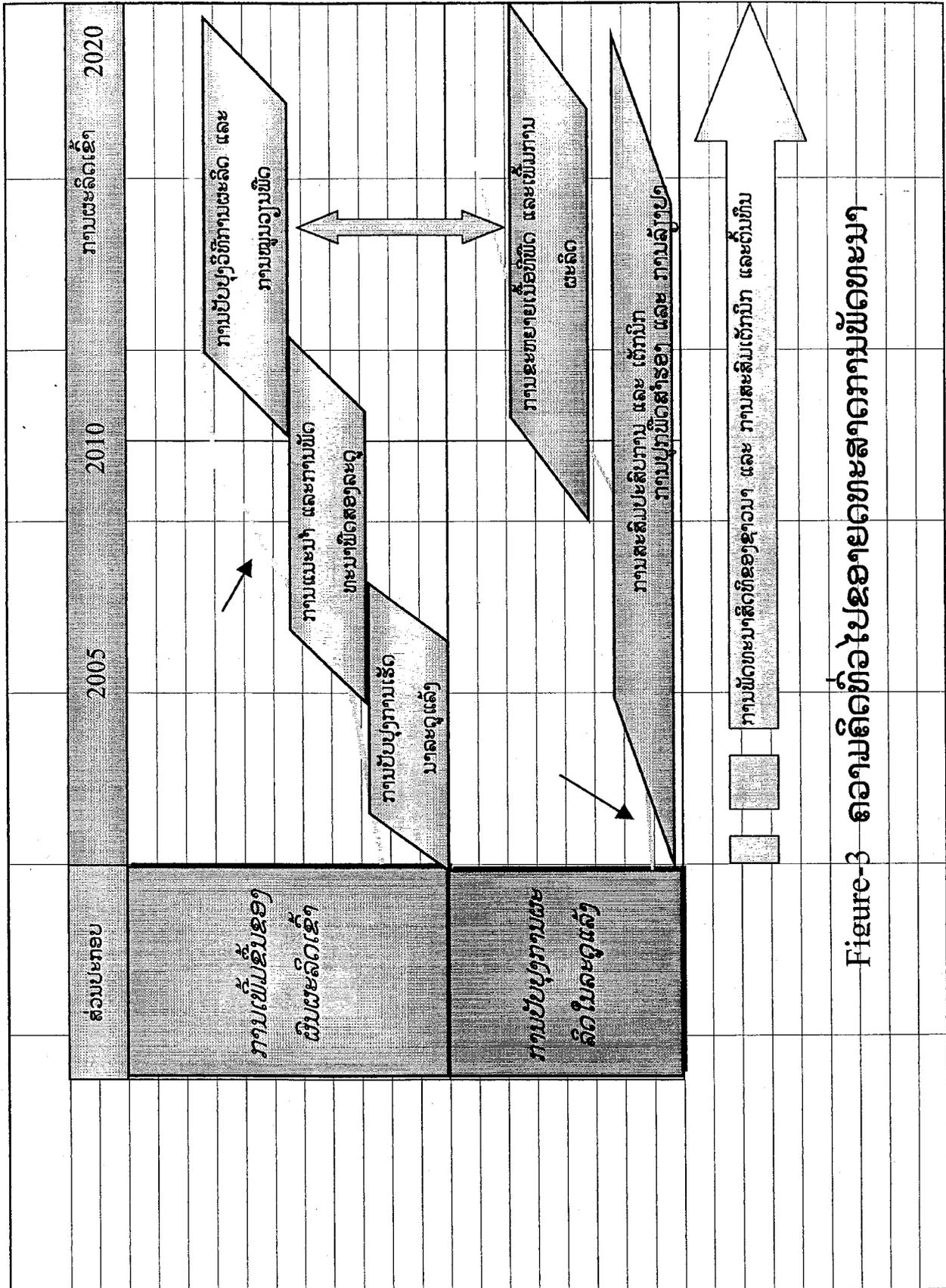

Figure-3 ຄວາມຄິດທີ່ໄປຂອບເຂດການພັດທະນາ

4.3 ຍຸທະສາດຂອງການພັດທະນາ

ແນວຄວາມຄິດ/ຍຸດທະສາດ ຕໍ່ໄປນີ້ ຈະໄດ້ຖືກທົດສອບ ແລະ ທົບທວນຢ່າງລະອຽດເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາທີ່ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງນີ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ.

4.3.1 ພື້ນຖານ/ແນວຄວາມຄິດການພັດທະນາແບບມີຈຸດສຸມ

ໃນ ປະເທດ ລາວ, ຄວາມໝາຍແໜ້ນຂອງການບໍລິການສິ່ງເສີມທີ່ສະໜອງໂດຍບັນດາໜ່ວຍງານຂອງລັດ ຍັງເຫລືອຈຳນວນນ້ອຍເມື່ອເວລາເຖິງມືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜ່ານລະບົບສິ່ງເສີມໃນປະຈຸບັນ ມັນຂ້ອນຂ້າງຍາກທີ່ຈະບັນລຸຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ເປັນເປົ້າໝາຍໂດຍຜູ້ວາງນະໂຍບາຍ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການບໍລິການຍັງມີແນວຄິດເອື້ອຍອີງອັນໜັກໜ່ວງຕໍ່ໜ່ວຍງານບໍລິການສິ່ງເສີມຂອງລັດກະທົບເຖິງຄວາມເປັນເຈົ້າຕົນເອງແລະການສຶກສາດ້ວຍຕົນເອງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຍ້ອນສະຖານະການຄືແນວນັ້ນ, ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ມີຢູ່, ການບໍລິການສິ່ງເສີມໂດຍພື້ນຖານຈະໄດ້ສຸມໃສ່ເຂດສະເພາະ (ເຂດພື້ນທີ່ຕົວແບບ) ໂດຍມີການວາງຍຸດທະສາດເປັນໄລຍະ. ການພັດທະນາເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາ ຈະສຳເລັດຈາກການຜັນຂະຫຍາຍ ບັນດາວິທີການທີ່ດີເລີດທີ່ໄດ້ມາຈາກປະສົບປະການໃນເຂດຕົວແບບ.

4.3.2 ການສ້າງໂຄງການດ້ວຍວິທີການແບບມີສ່ວນຮ່ວມ

ໂດຍພິຈາລະນາເຖິງປະກົດການພັດທະນາແຕ່ເທິງລົງລຸ່ມທີ່ປະຕິບັດກັນຢູ່ໃນປະຈຸບັນແມ່ນບໍ່ໄດ້ຜຶນຕໍ່ໄປອີກແລ້ວ, ການສຶກສາຈຶ່ງໄດ້ດຳເນີນບົນພື້ນຖານແນວຄວາມຄິດພັດທະນາແຕ່ລຸ່ມຂຶ້ນເທິງໄວ້ໃນໃຈໂດຍຕະຫລອດ. ແນ່ນອນທີ່ສຸດສ່ວນຮ່ວມຂອງຊາວນາໃນທຸກບາດກ້າວຂອງການວາງແຜນໂຄງການແມ່ນໄດ້ຖືກປະຕິບັດຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ໃນພາກທີ 1 ຂອງການສຶກສາໄດ້ປະຕິບັດ ການປະເມີນຊົນນະບົດແບບເລັ່ງລັດ (RRA) ໃນເຂດເນື້ອທີ່ເປົ້າໝາຍເພື່ອຄັດເລືອກເປັນຕົວແບບ ແລະ ໄດ້ຈັດກອງປະຊຸມການວາງແຜນຄຸ້ມຄອງໂຄງການ (PCM) ໃນເຂດພື້ນທີ່ຕົວແບບ ທີ່ຈັດຂຶ້ນໃນໄລຍະການປະຕິບັດການສຶກສາພາກທີ II. ຈາກຂະບວນຂອງກິດຈະກຳເຫລົ່ານີ້ ພະນັກງານກະສິກຳເມືອງໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ມອງເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງແນວຄວາມຄິດພັດທະນາແຕ່ລຸ່ມຂຶ້ນເທິງ.

4.3.3 ການພັດທະນາ ຂະແໜງການແລະ ການແນະນຳແນວຄວາມຄິດຂອງທີມງານສະເພາະກິດ

ມີຂໍ້ສັງເກດວ່າຄວາມສາມາດດ້ານເຕັກນິກຂອງພະນັກງານກະສິກຳປ່າໄມ້ແຂວງ ແລະເມືອງ ບໍ່ຢູ່ໃນຂັ້ນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈ ສັງເກດເຫັນໄດ້ທັງໃນໄລຍະການສຳຫລວດພາກສະໜາມ ແລະ ໃນໄລຍະດຳເນີນກິດຈະກຳຂອງໜ່ວຍສະເພາະກິດ, ການສຶກສາໄດ້ເນັ້ນເຖິງຄວາມຈຳເປັນ ທີ່ຈະພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງບຸກຄະລາກອນຂອງລັດ. ການສຶກສາໄດ້ແນະນຳ ໃຫ້ສ້າງພະນັກງານວິຊາການຂັ້ນແຂວງໃຫ້ເປັນພະນັກງານວິຊາສະເພາະແບບລົງເຫລິກ(subject matter specialist) ສ່ວນພະນັກງານໃນຂັ້ນເມືອງຈະຖືກສ້າງໃຫ້ເຮັດວຽກສິ່ງເສີມທົ່ວໄປ. ການສະເໜີນີ້ອາດຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັບລະບົບບໍລິຫານ ພາຍໃຕ້ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ແຕ່ທີມງານສຶກສາຂໍຢັ້ງຢືນວ່າ ການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວຈະເຫມາະສົມກວ່າ.

ມາຕະການໜຶ່ງໃນການປະຕິບັດພື້ນຖານການພັດທະນາແບບມີຈຸດສຸມ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາແນວຄວາມຄິດແບບມີສ່ວນຮ່ວມດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ, ການສຶກສາໄດ້ວາງແຜນນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງທີມງານສະເພາະກິດ (TFT). ບົດບາດສຳຄັນຂອງ ທີມງານສະເພາະກິດແມ່ນ: (a) ປະຕິບັດເປັນຈຸດເຊື່ອມລະຫວ່າງຊາວນາກັບໜ່ວຍງານສິ່ງເສີມ, (b) ລວບ

ລວມຂໍ້ມູນຂ່າວສານຈາກຊາວນາເໝືອນກັບເປັນເສົາອາກາດໃຫ້ແກ່ໜ່ວຍງານສົ່ງເສີມຂອງລັດ, ແລະ (c) ເປັນຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ກິດຈະກຳຂອງຊາວນາ ຫລືຂອງອົງການຊາວນາ.

4.3.4 ແນວຄວາມຄິດຂອງ ໜ່ວຍງານສະເພາະກິດ

ລະບົບການຊຸກຍູ້ຊ່ວຍເຫລືອທີ່ປະຕິບັດ ໂດຍບັນດາໜ່ວຍງານຂອງລັດມີຄວາມຈຳກັດ ທັງດ້ານບຸກຄະລາກອນ ແລະ ແຫລ່ງການເງິນ, ດັ່ງນັ້ນ ໄລຍະຂອງແຜນແມ່ບົດ ຈຶ່ງໄດ້ວາງແຜນໃຫ້ຈັດຕັ້ງທຶນງານສະເພາະກິດ ທີ່ປະກອບດ້ວຍພະນັກງານ ຫ້ອງການກະສິກຳປ່າໄມ້ເມືອງ ແລະ ພະນັກງານປະຈຳໜ່ວຍບໍລິການຂອງ ທສກ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ຍັງຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຊາວນາຕົວແບບຈຳນວນນຶ່ງ ຜູ້ທີ່ຈະເປັນຕົວແທນຂອງຊາວນາໃນການຮັບການອົາການບໍລິການສົ່ງເສີມ. ຍ້ອນພະນັກງານກະສິກຳເມືອງມີຈຳນວນຈຳກັດຈຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ພະນັກງານວິຊາການທຸກຄົນເຂົ້າຮ່ວມເປັນພະນັກງານວິຊາການສົ່ງເສີມຊາວນາແລະ ອົງການຊາວນາໃນຂັ້ນພື້ນຖານ, ແທນທີ່ຈະໃຫ້ພະນັກງານວິຊາການລົງໄປສົ່ງເສີມຕາມວິຊາສະເພາະ (ປູກຝັງ, ຊີນລະປະທານ, ລ້ຽງສັດ ແລະ ປ່າໄມ້ເປັນຕົ້ນ).

ເພື່ອພັດທະນາພື້ນຖານບໍລິການສົ່ງເສີມແບບມີຈຸດສຸມໂດຍທຶນງານສະເພາະກິດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍພະນັກງານກະສິກຳປ່າໄມ້ແຂວງ/ເມືອງ ແລະຕົວແທນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈາກພາກສ່ວນອື່ນ, ໃດ້ສະເໜີໃຫ້ຈັດຕັ້ງຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳໂຄງການຢູ່ຂັ້ນແຂວງຂຶ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍຊຸກຍູ້ທຶນງານສະເພາະກິດ. ສະມາຊິກທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນຄະນະກຳມະການຊີ້ນຳໂຄງການປະກອບດ້ວຍ ພະນັກງານບໍລິຫານ, ພະນັກງານສົ່ງເສີມ ພະນັກງານຈາກ ພະແນກການຄ້າ ຂອງແຕ່ລະແຂວງ, ພະນັກງານ ທສກ, ຕົວແທນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວນາ, ອົງການສາກົນ, ແລະ ທີ່ປຶກສາ ຖ້າຫາກມີຄວາມຈຳເປັນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຈະຕ້ອງຈັດຕັ້ງຫ້ອງການວິຊາການ ເພື່ອກວດກາປະເມີນເຕັກໂນໂລຢີ ທີ່ສະເໜີໂດຍບັນດາໂຄງການ.

4.3.5 ການພັດທະນາແບບເປັນຂັ້ນຕອນ(ເປັນບາດກ້າວ)

ເນື່ອງຈາກແຜນແມ່ບົດໄດ້ກວມຫລາຍປະເດັນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ລວມທັງດ້ານສ່ວນປະກອບ ແລະ ດ້ານເນື້ອທີ່, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດການພັດທະນາແບບມີຂັ້ນຕອນ (ເປັນບາດກ້າວ) ຈາກຫັດສະນີຍະພາບການນຳໃຊ້ງົບປະມານ ແລະ ບຸກຄະລະກອນຂອງລັດຖະບານໃຫ້ມີປະສິທິຜົນສູງ ລວມທັງການເສີມຂະຫຍາຍຄຸນນະພາບແລະ ປະລິມານການສະໜອງ ຫລື ນຳສົ່ງສູ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານຊຶ່ງການທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນຂ້ອນຂ້າງຈຳກັດ. ນະໂຍບາຍການພັດທະນາໃນແຕ່ລະປະເດັນ ຈະໄດ້ອະທິບາຍໃນຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້.

(1) ທິດທາງການພັດທະນາ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍການເພີ່ມຜົນຜະລິດເຂົ້າ ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນອາຫານຫລັກຂອງຄົນລາວ, ຈຸດປະສົງແມ່ນຈະເລີ່ມຈາກການແນະນຳ ແລະການປັບປຸງການຜະລິດເຂົ້ານາແຊງ ຊຶ່ງເປັນເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ, ແລະ ແລ້ວເຮັດໃຫ້ການຜະລິດເຂົ້າໃນລະດູແລ້ງມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ເປັນເປົ້າໝາຍໄລຍະກາງ, ແລະ ໃນທີ່ສຸດແມ່ນແນ່ໃສ່ການເພີ່ມຜະລິດຕະພາບເຂົ້າ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ການກະສິກຳແບບປະສົມປະສານ ແລະ ການປູກພືດໝູນວຽນໄດ້ຖືກສະເໜີເຂົ້າໃນແຜນແມ່ບົດຊັ້ນດຽວກັນ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ສະເພາະ ແມ່ນຈະສຸມໃສ່ສະສົມຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາການ ແລະ ປະສົບການ ທັງພະນັກງານສົ່ງເສີມ ແລະຊາວນາເອງໂດຍຜ່ານໄລຍະຂອງແຜນແມ່ບົດ (ອີງຕາມຮູບພາບ 3). ວິທີການນີ້ ແມ່ນຈະໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍເທື່ອລະກ້າວໃນເຂດພື້ນທີ່ອື່ນໆຈົນກວ່າເປົ້າໝາຍການຜະລິດເຂົ້າໄດ້ບັນລຸຜົນ.

(2) ການຈັດຕັ້ງແລະ ເສີມສ້າງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວນາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ

ກຸ່ມຜູ້ນຳໃຊ້ນໍ້າ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອປັບປຸງກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານໃນເຂດພື້ນທີ່ສຶກສາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຊາວນາຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຫລັກຊັບສ່ວນບຸກຄົນພຽງພໍຈຶ່ງຮວມກັນຈັດຕັ້ງກຸ່ມສິນເຊື່ອກະສິກໍາເພື່ອຮັບເງິນຈາກ ທ ສ ກ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ ແຜນແມ່ບົດຍັງສະເໜີໃຫ້ຈັດຕັ້ງ ກຸ່ມຜະລິດກະສິກໍາ (APG) ຊຶ່ງຈະມີໜ້າທີ່ໃນການຮັບເອົາການບໍລິການສິ່ງເສີມຈາກໜ່ວຍງານຂອງລັດຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຈະສາມາດເພີ່ມທ່າແຮງການຕໍ່ລອງດ້ານລາຄາ ໃນການຊື້ຂາຍຜະລິດຕະພັນກະສິກໍາອື່ນໆ.

ໃນເບົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຈະສຸມໃສ່ການປັບປຸງກຸ່ມຜູ້ນຳໃຊ້ນໍ້າ (WUG) ແລະ ຈັດຕັ້ງກຸ່ມຜະລິດກະສິກໍາ, ແລ້ວຍົກລະດັບກຸ່ມຜູ້ນຳໃຊ້ນໍ້າ ໃຫ້ເປັນສະມາຄົມຜູ້ນຳໃຊ້ນໍ້າ (WUA) ແລະ ຫລາຍກຸ່ມສິນເຊື່ອ ຈະລວມຕົວເຂົ້າເປັນກຸ່ມຜະລິດກະສິກໍາ ໂດຍຜ່ານກິດຈະກຳການປັບປຸງໃນເບົ້າໝາຍໄລຍະກາງ. ກຸ່ມຜູ້ຜະລິດກະສິກໍາຈະເປັນຕົວແທນຈ່າຍເງິນ ຂອງ ທ ສ ກ. ໃນເບົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ, ໃດ້ວາງແຜນວ່າຫລາຍໆ ສະມາຄົມຜູ້ນຳໃຊ້ນໍ້າ ຈະລວມຕົວກັນເປັນສະຫະພັນສະມາຄົມຜູ້ນຳໃຊ້ນໍ້າ(FWUA) ພາຍໃຕ້ສາຂາແມ່ນໍ້າສາຍດຽວກັນ, ແລະ ຫລາຍໆ ກຸ່ມຜູ້ຜະລິດກະສິກໍາກໍ່ຈະກາຍເປັນສະຫະກອນກະເສດ.

(3) ດ້ານການເງິນກະສິກໍາ

ຕາມທິດທາງການເຄື່ອນໄຫວເສດຖະກິດການຕະຫລາດ ແລະ ການເປີດເສດຖະກິດແບບເສລີ, ລະບົບທະນາຄານໃນປັດຈຸບັນໄດ້ມີການຈັດຕັ້ງໃໝ່ (ບັນດາທານະຄານທຸລະກິດ) ເຊັ່ນ ການຈັດຕັ້ງທະນາຄານລ້ານຊ້າງຂຶ້ນ, ທະນາຄານລາວໃໝ່, ທະນາຄານການຄ້າຕ່າງປະເທດ(ແລກປ່ຽນເງິນຕາ), ແລະ ທະນາຄານສິ່ງເສີມກະສິກໍາ (ການເງິນກະສິກໍາ). ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ນະໂຍບາຍພື້ນຖານຂອງທະນາຄານແຫ່ງ ສ ປ ປ ລາວ ຈະບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ລະບົບ ທ ສ ກ ໃນອະນາຄົດອັນໜ້າຕໍ່ມື້. ປະເດັນທີ່ສຳຄັນຂອງລະບົບການເງິນທັງໝົດໄດ້ສະຫລຸບໄວ້ຢູ່ລຸ່ມນີ້.

ການປັບປຸງລະບົບການເງິນ

ເບົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ: (a) ຄວບຄຸມໄພເງິນເໜື້, ເຮັດໃຫ້ຕະຫລາດແລກປ່ຽນເງິນຕາມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ກະກຽມຕະຫລາດພາຍໃນ ເພື່ອດຳເນີນການເງິນໄລຍະສັ້ນ; (b) ການສ້າງກອງທຶນຂອງລະບົບທະນາຄານທຸລະກິດໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ການແກ້ໄຂຄູ່ມືການບັນຊີ; ແລະ (c) ການຈັດຕັ້ງຄະນະກຳມະການສິ່ງເສີມການຝາກປະຫຍັດຢູ່ໃນທະນາຄານແຫ່ງ ສ ປ ປ ລາວ.

ເບົ້າໝາຍ ໄລຍະກາງ: (a) ໄປເຖິງການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດທີ່ໝັ້ນຄົງແລະການຈັດຕັ້ງຕະຫລາດໃນໄລຍະການຂະຫຍາຍກອງທຶນແຫ່ງຊາດໃນໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ;ແລະ(b) ຈັດຕັ້ງລະບົບການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ແກ່ພະນັກງານຂອງທະນາຄານແຫ່ງ ສ ປ ປ ລາວ.

ເບົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ: (a) ລົບລ້າງການຄວບຄຸມການຈໍລະຈອນ ແລະ ແລກປ່ຽນເງິນຕາ, ແລະ ການເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍການເງິນແລະ ອັດຕາດອກເບ້ຍເປັນເສລີ; ແລະ (b) ທັນລະບົບການທະນາຄານທຸລະກິດໃນປັດຈຸບັນໃຫ້ເປັນເອກະຊົນ.

ການປັບປຸງການເງິນກະສິກຳ

ເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ: (a) ຍົກລະດັບແລະເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງ ທສກ; (b) ເສີມກຳລັງປະກອບອຸປະກອນສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ຫ້ອງການພາກສະໜາມໃນເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາໂຄງການ; (c) ເພີ່ມພະນັກງານ ລວມທັງພະນັກງານຕິດຕໍ່ ແລະ ປັບປຸງລະບົບການຝຶກອົບຮົມ; (d) ຄວບຄຸມເງິນກູ້ໃຫ້ເຄັ່ງຄັດເຂົ້າຕື່ມ; (e) ນຳໃຊ້ໂຄງການ KR-2 ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ; (f) ປັບປຸງລະບົບບັນຊີ ແລະ ປະຕິບັດການກວດກາສອບບັນຊີພາຍນອກ ພ້ອມທັງເປີດເຜີຍຜົນຮັບທຸລະກິດ ໃຫ້ມະຫາຊົນຊາບ; ແລະ (g) ການນຳໃຊ້ທຶນພາຍນອກໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ, (ສຳຫລັບຂໍ້ (ກ) ແລະ (ຂ) ແມ່ນຈະຈັດການໂດຍແຫລ່ງທຶນຂອງ ທສກ ເອງ).

ເປົ້າໝາຍໄລຍະກາງ: (a) ເສີມກຳລັງ ຄະນະກຳມະການສຳຫລັບນະໂຍບາຍການເງິນກະສິກຳ; (b) ແກ້ໄຂນະໂຍບາຍອັດຕາດອກເບ້ຍຂອງສະຖາບັນການເງິນກະສິກຳ; (c) ໃຫ້ມີກິດຈະກຳດຶງດູດທຶນຈາກຊົນນະບົດໃຫ້ຫລາຍ; (d) ຄວບຄຸມເງິນກູ້ໃຫ້ເຄັ່ງຄັດເຂົ້າຕື່ມ; (e) ໃຫ້ມີກິດຈະກຳສະໜັບສະໜູນອົງການຊາວນາ ແລະ ຈັດຕັ້ງກອງທຶນພັດທະນາບ້ານ; (f) ການຕໍ່ເນື່ອງຂອງ ຂໍ້(a) ແລະ (b) ໃນເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ; ແລະ (h) ເສີມຂະຫຍາຍຂໍ້(b) ໃນເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນໄປສູ່ເຂດອື່ນ.

ເປົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ: (a) ເສີມຂະຫຍາຍການກຳນົດດ້ວຍຕົວເອງໃນນະໂຍບາຍການເງິນກະສິກຳ; (b) ແນະນຳທຶນສ່ວນບຸກຄົນເຂົ້າໃນ ທສກ; ແລະ (c) ສະໜັບສະໜູນກິດຈະກຳຂອງສະຫະກອນກະເສດ.

(4) ການປັບປຸງການຈັດການຟ້າມ ແລະ ການເພີ່ມຜົນຜະລິດ

ການບໍລິການການສົ່ງເສີມຊາວນາ

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບລະບົບສົ່ງເສີມຊາວນາໂດຍຕົວແທນຂອງລັດ ຊຶ່ງມີຄວາມຈຳກັດທັງສອງຢ່າງທັງບຸກຄະລາກອນ ແລະ ແຫລ່ງການເງິນ, ມັນໄດ້ວາງແຜນໂດຍຜ່ານໄລຍະຂອງແຜນແມ່ບົດ ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນແຕ່ຫຼືມາງສະເພາະກິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຕ້ອງສ້າງຂຶ້ນ ແຕ່ຍັງຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຊາວນາຕົວແບບ, ຜູ້ທີ່ຈະເປັນຕົວແທນຂອງຊາວນາໃນການຮັບເອົາການບໍລິການດ້ານການສົ່ງເສີມ.

ການປັບປຸງລະບົບການຕະຫລາດ

ສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດກ່ອນໝູ່ແມ່ນປັບປຸງລະບົບການຕະຫລາດ ຊຶ່ງມັນເປັນບັດໄຈໜຶ່ງທີ່ຈະເພີ່ມຜົນຜະລິດເພື່ອເຮັດໃຫ້ລາຍຮັບດ້ານກະສິກຳເພີ່ມຂຶ້ນ. ມັນອາດຈະຄາດໄດ້ວ່າສິນຄ້າທີ່ຫລັງໄຫລຈາກທົ່ງນາໄປສູ່ໃຈກາງຂອງແຂວງ ຈະມີການພັດທະນາການຍອ້ນການກະກຽມກິດຈະກຳສົ່ງເສີມພໍ້ຄ້າຄົນກາງຈາກຊາວບ້ານກັບທີ່ ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນອາໄສການເງິນຈາກ ທສກ ເຊັ່ນດຽວກັບເສີມຂະຫຍາຍການລວມກຸ່ມກັນຊື້ຂາຍໃນຕະຫລາດ ນອກຈາກກຸ່ມຜະລິດກະສິກຳ ທີ່ຈັດຕັ້ງກັນໂດຍຊາວນາ. ໃນດ້ານອື່ນອີກ, ສິນຄ້າທີ່ຫລັງໄຫລຈາກແຂວງໄປຫາແຂວງ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງ ແມ່ນບໍລິສັດສະບຽງອາຫານຕ້ອງປັບປຸງແລະກະກຽມທຶນຮອນເພື່ອເກັບຊື້ເຂົ້າຈາກຊາວນາ ແລະ ພ້ອມນັ້ນກໍຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງຄວາມສາມາດໃນການຂົນສົ່ງ, ການສື່ ແລະການເກັບຮັກສາ.

ໂຄງການຊົນລະປະທານ

ມັນຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງກະກຽມ ແລະ ປັບປຸງທົ່ວໆມາຊົນລະປະທານເພື່ອວ່າໃຫ້ມີຄວາມສາມາດເພີ່ມການຜະລິດເຂົ້າໝັ້ນກັນ ນັ້ນກໍ່ເພື່ອແນະນຳແລະສົ່ງເສີມການປູກພືດໝູນວຽນ ແລະ ການກະສິກຳແບບປະສົມປະສານ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນການປະຕິບັດ ງານຈະມີຄວາມຕ້ອງການໃນການນຳໃຊ້ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳຫລັບນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ, ໃນແຜນແມ່ບົດໄດ້ຖືກແນະນຳໃຫ້ນຳໃຊ້ຈັກສູບ ນ້ຳແບບງ່າຍໆເຄື່ອນທີ່ສະດວກເຊັ່ນຈັກລົດໄຖນາເດີນຕາມ, ຊຶ່ງຕ້ອງການມູນຄ່າການລົງທຶນໜ້ອຍ ແລະ ສາມາດສ້ອມແປງ ດ້ວຍລະດັບເຕັກນິກຂອງຊາວນາໃນປະຈຸບັນ. ໂຄງການເພີ່ມຜົນຜະລິດທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ (KR-2) ໂດຍຜູ້ບໍລິຈາກ ຕ່າງປະເທດ ສາມາດສະເໜີໃຫ້ເປັນທຶນເພື່ອເປັນການແນະນຳປັບປຸງນິຕິ. ສຳຫລັບການປັບປຸງລະບົບຄອງເໝືອງ, ສ່ວນ ໃຫຍ່ການຂະຫຍາຍ ແລະ ການຟື້ນຟູຄອງເໝືອງທີ່ມີຢູ່ຈະເປັນເປົ້າໝາຍປະຕິບັດໃນໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະກາງ, ແລະ ການ ກໍ່ສ້າງຄອງເໝືອງຂັ້ນທີ່ສອງ ຈະໄດ້ພິຈາລະນາໃນເປົ້າໝາຍໄລຍະກາງ ແລະ ໃນທ້າຍສຸດການ ພັດທະນາລະບົບຄອງເໝືອງ ໃນຕໍ່ໜ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສາມາດຈັດການນ້ຳທີ່ເໝາະສົມແມ່ນຢູ່ໃນເປົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບລະ ບົບຊົນລະປະທານແບບໄຫລເອງ, ການຟື້ນຟູຄຸ້ນຄູ່ອ່າງເກັບນ້ຳ, ແລະ ໂຄງສ້າງປະກອບຕ່າງໆ ແລະ ການແນະນຳການກໍ່ສ້າງ ຝາຍຄົງທີ່ຂະໜາດນ້ອຍຈະແມ່ນເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະກາງ. ສຳຫລັບເປົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ, ການກໍ່ສ້າງຝາຍ ເຄື່ອນທີ່ຈະໄດ້ນຳເຂົ້າພິຈາລະນາອີກ.

ໂຄງລ່າງພື້ນຖານຊົນນະບົດ

ໃນຖານະທີ່ເປັນບັນຫາສ່ຽງອັນໜຶ່ງ ໃນພາບພົດການເຕີບໂຕທີ່ຍືນຍົງຂອງພາກສ່ວນກະສິກຳ, ມັນຊຶ້ໃຫ້ເຫັນວ່າການເພີ່ມຜົນ ຜະລິດກະສິກຳຄວນຈະເປັນການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງລາຍໄດ້ກະສິກຳ. ທາງຫລວງແຫ່ງຊາດເລກທີ 13 ແລະ ເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ອື່ນໆ ລະຫວ່າງສູນກາງຂອງແຂວງກັບທາງເລກທີ 13 ແມ່ນໄດ້ອອກແບບໃຫ້ສາມາດຈໍລະຈອນໄດ້ຕະຫລອດປີ, ໃນຂະນະທີ່ເສັ້ນ ທາງອື່ນໆສາມາດຈໍລະຈອນໄດ້ພຽງແຕ່ລະດູແລ້ງເທົ່ານັ້ນ ແລະຍັງຈຳກັດນ້ຳໜັກຂອງລົດຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ເນື່ອງຈາກ ຄວາມກວ້າງ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງຂົວບໍ່ຮັບປະກັນ. ສະພາບເສັ້ນທາງບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ຊາວນາຈຳເປັນແບບພາລະໜັກ ເພີ່ມໃນຄ່າຂົນສົ່ງເຂົ້າ ແລະ ອອກ ສຳຫລັບຜົນຜະລິດ ແລະ ວັດສະດຸພັນທີ່ໃຊ້ສຳຫລັບການກະເສດ. ເພາະສະນັ້ນການຟື້ນຟູ ແລະ/ຫລື ການປັບປຸງເສັ້ນທາງຊົນນະບົດຫລາຍແຫ່ງຈະຕ້ອງໄດ້ລວມຢູ່ໃນແຜນແມ່ບົດ ເພື່ອເປັນທາງອອກໄປສູ່ທາງເລກທີ 13 ຫລື ທາງຫລວງຂອງແຂວງ.

5. ການຮ່າງແຜນແມ່ບົດ

5.1 ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງແຜນພັດທະນາກະສິກຳ

ໂຄງການພັດທະນາດ້ານກະສິກຳ 3 ໂຄງການຂອງ " ວິໄສທັດການພັດທະນາກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ແຕ່ນີ້ຮອດປີ 2020 " ກະກຽມ ໂດຍລັດຖະບານລວມມີ (i) ການຄຳປະກັນສະບຽງອາຫານ ແລະ ການກຸ້ມຕົນເອງທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ (ເຂົ້າ), (ii) ສົ່ງ ເສີມການສົ່ງອອກພືດເສດຖະກິດ ແລະ ສັດລ້ຽງ, ແລະ (iii) ຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ານກະສິກຳ ແລະ ການລຸດຜ່ອນການຖ່າງປ່າເຮັດ ໄຮ່. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງແຜນການພັດທະນາກະສິກຳໃນເຂດເນື້ອທີ່ການສຶກສາໄດ້ຖືກຮ່າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານການປະ ເມີນຄວາມສາມາດຂອງການພັດທະນາກະສິກຳຈາກທັດສະນະຂອງ (i) ປັບປຸງ ແລະ ສົ່ງເສີມກິດຈະກຳຂອງການກະເສດທີ່ມີ ຢູ່, ແລະ (ii) ພັດທະນາ ແລະ ຂະຫຍາຍ ລະບົບການກະເສດແບບປະສົມປະສານ ລວມທັງການຜະລິດພືດເປັນສິນຄ້າ.

ຈຸດປະສົງອັນຫລາກຫລາຍຂອງການກະເສດແບບປະສົມປະສານ ແລະ ການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແມ່ນເພື່ອບັນລຸເຖິງການ ພັດທະນາທີ່ຍືນຍົງ ແລະ ໝັ້ນຄົງ ແກ່ສະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃນເຂດສຶກສາໂຄງການ. ຍຸດທະສາດ ຍອມຮັບ

ຈຸດປະສົງ ເພື່ອເພີ່ມລາຍຮັບກະສິກຳໂດຍຜ່ານການພັດທະນາ ແລະການປັບປຸງຊົນລະປະທານ, ຄອງລະບາຍ ແລະ ໂຄງລ່າງພື້ນຖານຊົນນະບົດໄປພ້ອມກັບການບໍລິການການສົ່ງເສີມທີ່ເໝາະສົມ.

5.2 ແຜນພັດທະນາສ່ວນປະກອບຕ່າງໆ

5.2.1 ແຜນການປັບປຸງອົງການຊາວນາ

ການອໍານວນຄວາມສະດວກຂອງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການປັບປຸງອົງການຊາວນາໃນເຂດຕົວແບບ.

- a) ການກະກຽມຂອບເຂດຂອງວຽກທີ່ຖືກກົດໝາຍສຳຫລັບກຸ່ມຊາວນາ.(WUA ແລະAPG)
- b) ຂະຫຍາຍການສຶກສາ ແລະການອົບຮົມແກ່ຊາວນາ(ຄະນະນຳ) ແລະ ຜູ້ສົ່ງເສີມ (ພະນັກງານກະສິກຳເມືອງ).
- c) ນຳສະເໜີ ແລະ ການພັດທະນາ ຂອງ ຜູ້ຈັດຕັ້ງການພັດທະນາຂັ້ນຊຸມຊົນຕໍ່ພະແນກກະສິກຳແຂວງ.

ຈຸດປະສົງຂັ້ນຕົ້ນເພື່ອຈັດຕັ້ງຊາວນາໃຫ້ເປັນກຸ່ມແມ່ນ: (a) ເພື່ອຊ່ວຍເລັ່ງຄວາມສາມາດຂອງການຮັບການບໍລິການການສົ່ງເສີມ, (b) ເພື່ອແບ່ງປັນແຫລ່ງຊັບພະຍາກອນທ້ອງຖິ່ນທີ່ຈຳກັດຢ່າງມີເຫດຜົນ, ແລະ (c) ເພື່ອເຄັ່ງຂັດໃນການເຈລະຈາຕໍ່ລອງລາຄາສຳຫລັບຂາເຂົ້າ(Input) ກະສິກຳ ເຊັ່ນດຽວກັບຜົນຜະລິດກະສິກຳໂດຍການລວມກັນໃນກິດຈະກຳການຊື້ຂາຍ. ກິດຈະກຳທີ່ຕ້ອງການສຳຫລັບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການປັບປຸງກຸ່ມຊາວນາ ແລະ ອົງການຈະປະຕິບັດໃນເຂດຕົວແບບ, ຊຶ່ງລວມທັງການສຶກສາ ແລະ ການອົບຮົມໃຫ້ແກ່ພະນັກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມວິທີການພັດທະນາແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຫລັກສູດການພັດທະນາຊຸມຊົນ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຈັດຫາຂາເຂົ້າກະສິກຳຮ່ວມກັນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ມັນມີຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ແຫລ່ງທີ່ສະໜອງລວມກັນເປັນເອກະພາບ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສອດຄ່ອງ ຈຳເປັນຕ້ອງມີການປະສານກັນລະຫວ່າງ ກະຊວງການຄ້າ ກັບ ທສກ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ, ມັນເປັນບັນຫາດ່ວນ ສຳຫລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການມອບໂອນຊົນລະປະທານ ໃຫ້ສຳເລັດ ເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງຂອງລະບົບຊົນລະປະທານໂດຍການຈັດຕັ້ງຂອງຊາວນາ ເຊັ່ນການຈັດຕັ້ງ ອົງການຜູ້ນຳໃຊ້ນ້ຳ ຊຶ່ງມັນເປັນບັນຫາໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນສຳຫລັບນະໂຍບາຍກະສິກຳຂອງລັດຖະບານລາວ.

5.2.2 ແຜນງານປັບປຸງການເງິນກະສິກຳ

ແຜນການທີ່ເປັນຮູປະທຳສຳຫລັບການພັດທະນາລະບົບການເງິນ

- (a) ການປັບປຸງລະບົບບັນຊີ ໃນພາກສ່ວນການທະນາຄານ
- (b) ການຈັດຕັ້ງຕະຫລາດການເງິນ ໃນໄລຍະສັ້ນ
- (c) ການປ່ອຍເສລີ ອັດຕາດອກເບ້ຍ ແລະ ການເປີດສາຂາ/ທ່ອງການປະຈຳທ້ອງຖິ່ນ
- (d) ການປັບປຸງສະຖານທີ່ອົບຮົມຂອງທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວ

ໃນບັນດາ 4 ຂໍ້ຂ້າງເທິງນີ້, ຂໍ້ (a) ຄືການປັບປຸງລະບົບບັນຊີທະນາຄານ ເປັນບັນຫາເລິ່ງດ່ວນ ຊຶ່ງເປົ້າໝາຍພື້ນຖານຂອງການ ພັດທະນາໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນການສຶກສາແລ້ວ, ຊຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົ້າຮ່ວມນຳການບໍລິການນີ້ດ້ວຍ. ບຸກຄະລາກອນທີ່ຈຳ ເປັນສຳຫລັບການປັບປຸງ ແມ່ນເດືອນລະ 6 ຄົນ ລວມຊ່ວຍເຫຼືອພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ການ ກະກຽມລະບົບບັນຊີ ຄອມພິວເຕີ ກໍ່ຕ້ອງການເຊັ່ນດຽວກັບຂ້າງເທິງນີ້ ຊຶ່ງລວມມູນຄ່າທັງໝົດ: 306,000 USD. ໃນດ້ານອື່ນອີກ, ສຳຫລັບ ຂໍ້ (b) ແລະ ຂໍ້ (c) ນັ້ນ ໄດ້ພົວພັນເຖິງນະໂຍບາຍການເງິນພື້ນຖານຂອງລັດຢ່າງເຕັມສ່ວນແລ້ວ, ມາດຕະການຕ່າງໆຈະໄດ້ນຳມາພິ ຈາລະນາ ໃນເມື່ອທາງຝ່າຍລາວຫາກເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຄຳວິນິດໄສ. ສ່ວນຂໍ້ (d) ຄາດວ່າຈະມີຈຳນວນພະນັກງານຈາກ ທະນາຄານລວມທັງ ທສກ ຈະໄດ້ຮັບການອົບຮົມ ແລະ ຈຳນວນສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກສຳຫລັບການອົບຮົມທັງໝົດ ແມ່ນຈະໄດ້ກໍ່ສ້າງ ແລະ ຊື້ໃຫມ່ ພາຍໃຕ້ບຸລິມະສິດອັນສູງ ຊຶ່ງເປັນມູນຄ່າ 200,000 USD.

ການປັບປຸງ ທສກ ໃຫ້ເປັນຖານຮອງຮັບເງິນກູ້ 2 ບາດກ້າວ

(a) ປັບປຸງລະບົບການບັນຊີ

(b) ກໍ່ສ້າງສຳນັກງານໃຫມ່

(c) ອົບຮົມ ພະນັກງານ (ບໍລິຫານ, ຫລັກແຫລ່ງ, ຕິດຕໍ່)

(d) ການປັບປຸງລະບົບການຄຸ້ມຄອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ(MIS) ແລະ ຍົກລະດັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໃຫ້ພະນັກງານທັງຖິ່ນ

ການປັບປຸງລະບົບການບັນຊີ ອາດຈະໄດ້ຈັດໃຫ້ເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງສຳຫລັບລະບົບການເງິນຂອງລາວທັງໝົດ, ທະນາຄານ ທສກ ຄວນຈະປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງ ທຊລ ແລະ ປັບປຸງລະບົບການບັນຊີຢ່າງເລິ່ງດ່ວນ. ໃນກິດຈະກຳການປັບປຸງນີ້, ມັນຈຳ ເປັນຕ້ອງກະກຽມລະບົບການບໍລິຫານໃຫ້ ທສກ ເຊັ່ນ ສັບສົມບັດຄົງທີ່ ແລະ ຫຸ້ນ ເປັນລະບົບສຳຮອງ. ຢ່າງທີ່ສອງ, ໄດ້ສະເໜີ ໃຫ້ ທສກ ເພີ່ມຈຳນວນຕົ້ນທຶນ ເປັນ 6 ຕື້ (ເພີ່ມຂຶ້ນ 4% ຈາກທ້າຍປີ 1999) ແລະ ແບ່ງພະແນກບັນຊີອອກເປັນ 2 ພະແນກ ຄື ພະແນກການບັນຊີ ແລະ ຫຸ້ນ ເພື່ອເກັບຮັກສາຄວາມໂປ່ງໄສຂອງທຸລະກິດ ທສກ ດ້ວຍການສັບຊ້ອນພະນັກງານຕໍ່ມໃຫ້ ພະແນກ ຫຸ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ ການປະຕິບັດ ແລະ ການຈັດພິມເອກະສານກວດກາບັນຊີ ແມ່ນເຮັດໂດຍສະຖາບັນພາຍນອກ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສຳເລັດການປະຕິຮູບ ການອົບຮົມພະນັກງານຈາກຂັ້ນບໍລິຫານຮອດຂັ້ນຕິດຕໍ່ສອບຖາມ ແມ່ນຈະພິຈາລະນາເລິ່ງ ດ່ວນ ແລະ ມັນກໍ່ເໝາະສົມສຳຫລັບຄວາມມີປະສິດທິຜົນທາງດ້ານມູນຄ່າ ໃນການປະຕິບັດກິດຈະກຳການຝຶກອົບຮົມເຊັ່ນນີ້ຢູ່ ປະເທດໄທ. ແຜນການເບື້ອງຕົ້ນ ແມ່ນຈະສົ່ງພະນັກງານຂັ້ນບໍລິຫານ ຈຳນວນ 10 ຄົນ ໄປອົບຮົມ ຢູ່ ທະນາຄານສົ່ງເສີມການ ກະເສດ(BAAC) ປະເທດໄທ ກຳໜົດ 2 ເດືອນ ຊຶ່ງຕົກເປັນມູນຄ່າ 86,000 USD ຫລັງຈາກມີການທົບທວນໂຄງການກ່ອນ ໜ້ານັ້ນແລ້ວຈຶ່ງຈະວາງແຜນຄັ້ງຕໍ່ໄປ.

ພາຍໃຕ້ສະພາບຮູບການເງິນກູ້ຕາມລະດູການ ເຊັ່ນສຳຫລັບລະດູແລ້ງເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍົກລະ ດັບການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານໃຫ້ແກ່ພະນັກງານປະຈຳທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການໄຈ້ແຍກຂໍ້ມູນ ຂອງ ທສກ ໂດຍ ການປັບປຸງ MIS ແລະ ເສີມກຳລັງຕາຫ່າງການຄົມມະນາຄົມທີ່ມີຢູ່ລະຫວ່າງ ສຳນັກງານ, ສາຂາ ແລະ ໜ່ວຍບໍລິການ.

5.2.3 ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງການກະສິກຳ ແລະ ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການຕະລິດກະສິກຳ

ປັບປຸງລະບົບການຊຸກຍູ້ (ເຊື່ອມຕໍ່ກັບກິດຈະກຳອັນດຽວໃນເຂດຕົວແບບ)

- (a) ການລວມກັນທັງໝົດຂອງລະບົບສິ່ງເສີມ
- (b) ການຈັດຕັ້ງພະນັກງານ Database ຖານຂໍ້ມູນ
- (c) ບົດແນະນຳທາງວິຊາການ ແລະ ການອົບຮົມ SMS ແລະ ສະມາຊິກໜ່ວຍສະເພາະກິດ
- (d) ການກະກຽມບັນຊີ ໂຄງການຊົນລະປະທານ

ມັນແມ່ນມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະລວມຕົວເປັນອັນດຽວກັນຂອງລະບົບສິ່ງເສີມໃນປັດຈຸບັນ ເຊັ່ນ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ NAFRI ພາຍໃຕ້ສິ່ງເອີ້ນວ່າ ລະບົບການທົດລອງໄດ້ລວມກັນເປັນອັນດຽວ. ຂໍ້ (b), (c), (d) ຄວນຈະປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດໂດຍການລວມກັບໂຄງການທີ່ຄ້າຍຄືກັນທີ່ໄດ້ອອກແບບສຳຫລັບເຂດຕົວແບບ, ໂດຍໄລຍະເວລາຂອງການປະຕິບັດກຳໜົດ 3 ປີ ແລະ ສຳຫລັບການຈັດສັນບຸກຄະລາກອນແມ່ນ 7 ຄົນ/ເດືອນ, 20 ຄົນ/ເດືອນ, ແລະ 10 ຄົນ/ເດືອນ ທັງຊຽງຊານຈາກຕ່າງປະເທດ, ໃນປະເທດ ແລະ ຈາກທ້ອງຖິ່ນ ຕາມລຳດັບ. ມູນຄ່າສຳຫລັບຂໍ້ສີ່ ແມ່ນ 310,000 USD.

5.3 ການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດບຸກຄົນທີ່ປະຕິບັດວຽກຕົວຈິງ

ຕໍ່ຄວາມເປັນຈິງຂອງແຜນແມ່ບົດ, ມັນມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໂດຍຜ່ານມາດຕະການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

5.3.1 ການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ຊາວນາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ

ບໍ່ມີຄວາມສົງໄສເລີຍວ່າຊາວນາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ໂດຍກົງນັ້ນຈະເປັນຕົວຫລັກໃນການວາງແຜນໂຄງການແບບແຕ່ລຸ່ມ ຫາເທິງພາຍໃຕ້ວິທີການແບບມີສ່ວນຮ່ວມ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ: ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ມີຄ່າທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ໃນບັນດາກິດຈະກຳຄົ້ນຄວ້າ ບໍ່ສາມາດໄປເຖິງມືຂອງຊາວນາພາຍໃຕ້ລະບົບສິ່ງເສີມທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ. ຂໍ້ພິສູດ ແລະ ຂໍ້ສະຫລຸບ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢູ່ລຸ່ມນີ້:

<p>ບັນຫາ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ລະດັບວິຊາການຂອງຊາວນາຍັງຕ່ຳ ຫລືບໍ່ພຽງພໍ - ລະບົບການຖ່າຍທອດຂໍ້ມູນຂ່າວສານຍັງຕ່ຳ - ພະນັກງານຕາມຕົວແທນຕ່າງໆຍັງບໍ່ພຽງພໍ 	<p>ຂໍ້ອຸທຳກຳແກ້ໄຂ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ຝຶກອົບຮົມຊາວນາ - ຈັດຕັ້ງຊາວນາ ແລະ ຮວ່ມມືກັນລະຫວ່າງກຸ່ມ - ຈັດຕັ້ງລະບົບຊາວນາຕົວແບບ
---	---

5.3.2 ການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ພະນັກງານສິ່ງເສີມ

ໃນກໍລະນີຂອງວຽກງານກະສິກຳ ແລະ ການພັດທະນາຊົນນະບົດ, ໃນຂະນະທີ່ ພະນັກງານຝ່າຍລາວໄດ້ຮັບການອົບຮົມ ໂດຍໂຄງການ SIRAP, FIAT ແລະ ໂຄງການຮ່ວມມືດ້ານການເງິນ ແລະ ວິຊາການ ສະໜັບສະໜູນໂດຍລັດຖະບານຍີ່ປຸ່ນ, ບັນ

ຫາໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າ ພະນັກງານທີ່ໄດ້ຮັບການອົບຮົມບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານອັນເໝາະສົມ ແລະ ບັນດາພະນັກງານ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສາມາດພັດພໍ້ມີໂອກາດໄດ້ສືບຕໍ່ຄວາມຮູ້ທາງດ້ານວິຊາການ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຕາມຜົນສະທອ້ນກັບຄືນໂດຍ ການລວມກັນຂອງລະບົບລັດຖະການ ແລະ ການຫັນທິດຈາກສູນກາງລົງທ້ອງຖິ່ນ ຍັງມີການຂັດແຍ່ງໃນການເຄື່ອນໄຫວວຽກ ງານຂອງບຸກຄະລາກອນ ຊຶ່ງລວມທັງພະນັກງານສິ່ງເສີມໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ ເນື່ອງຈາກການຮ່ວມມືທີ່ບໍ່ເປັນລະບົບ ລະຫວ່າງ ສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

ເນື້ອໃນ ແລະ ຂໍ້ສະຫລຸບໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢູ່ລຸ່ມນີ້.

<p>ບັນຫາ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ພະນັກງານສິ່ງເສີມຍັງຂາດລະດັບວິຊາການ - ການຮ່ວມມືຂອງການຊ່ວຍເຫລືອຈາກຕ່າງປະເທດ ບໍ່ມີການຕໍ່ເນື່ອງ - ຂາດຄວາມໝັ້ນຄົງໃນລະບົບບໍລິຫານ - ພະນັກງານມີການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານບໍ່ເໝາະສົມ 	<p>ຊ່ອງທາງແກ້ໄຂ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ຝຶກອົບຮົມພະນັກງານສິ່ງເສີມ - ການກະກຽມລະບົບສິ່ງເສີມລະຫວ່າງຂະແໜງການ - ກະກຽມ/ເສີມທ້ອງຖານໃຫ້ ກະສິກຳເມືອງ ແລະ ທຸກ
--	--

5.3.3 ການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໂດຍການອົບຮົມກັບທີ່ (OJT)

ບົນພື້ນຖານຂອງແນວຄວາມຄິດ ຂອງການຄຸ້ມຄອງແຜນງານໂຄງການ, ມັນໄດ້ສະເໜີໃຫ້ ປະຕິບັດການເສີມສ້າງຄວາມສາ ມາດໃຫ້ພະນັກງານຕົວແທນຂອງລັດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ໂດຍຜ່ານ ວິທີການຝຶກອົບຮົມຈາກຕົວ ຈິງໂດຍນຳໃຊ້ການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ໄດ້ພິສູດແລ້ວ ເປັນຕົ້ນຕໍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນ. ໃນຂັ້ນຕອນເບື້ອງຕົ້ນມັນອາດຈະ ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພາຍນອກ ທັງທາງວິຊາການ ແລະ ການເງິນ. ຫຼັກການແຜນງານໂຄງການຈະໄດ້ລົງມືປະຕິ ບັດໃນໂຄງການໄດ້ພິສູດແລ້ວໃນເຂດຕົວແບບ ໂດຍຜ່ານການກວດກາຂອງການອອກແບບໂຄງການ (PDM). ໃນກໍລະນີນີ້, ໂຄງການຈະເລີ່ມຕົ້ນຈາກບາດກ້າວທີ່ສອງ ເພື່ອເປັນການສຳຫລວດ/ທົບທວນ ບາດກ້າວຂອງການນຳ/ການປະເມີນຜົນ. ບາດ ກ້າວສຸດທ້າຍແມ່ນການສິ່ງເສີມໂຄງການທີ່ສຳເລັດ ແລະ ແຜນການ ຊຶ່ງຈະປະຕິບັດໂດຍຊັບພະຍາກອນພາຍໃນ ໂດຍການ ສະລິມປະສົບການ ແລະ ຄວາມຮູ້ໂດຍທຳມະຊາດ/ວິຊາສະເພາະ (SMS) ແລະ ໜ່ວຍງານສະເພາະກິດ.(ກ່າວໄວ້ໃນ ພາຍ ທີ່ 4).

6. ການຄັດເລືອກເຂດຕົວແບບ

ອີງຕາມຂັດໝາຍສະເພາະຂອງແຜນແມ່ບົດ, ຂະໜາດຂອງໂຄງການ ແລະ/ຫລື ແຜນການແມ່ນຂ້ອນຂ້າງນ້ອຍ ເນື່ອງຈາກ ແນວຄວາມຄິດການພັດທະນາພື້ນຖານຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊາວນາ ແລະການແບ່ງປັນມູນຄ່າ ຊຶ່ງພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ກະ ຈາຍຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນເຂດພື້ນທີ່ການສຶກສາ. ຕໍ່ສະພາບການເຊັ່ນນັ້ນ, ໄດ້ມີການຄັດເລືອກຕົວແບບ ຊຶ່ງໃນແຜນການພັດ ທະນາຈະໄດ້ປະຕິບັດເປັນຂັ້ນທົດລອງ. ສຳຫລັບການຄັດເລືອກຕົວແບບໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນບ່ອນທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະ ເປັນຕົວແບບ, ເພາະສະນັ້ນ ທາງລັດຖະບານລາວຈຶ່ງມີຄວາມສາມາດສິ່ງເສີມການຂະຫຍາຍໃນຕໍ່ໜ້າດ້ວຍແຜນການທີ່ຄ້າຍ ຄືກັນນີ້ໃນທົ່ວປະເທດ. ເຂດຕົວແບບທີ່ໄດ້ຄັດເລືອກ ມີ: ບ້ານທົ່ງຮາຍ - ນາເຄືອ ເມືອງປາກກະດິງ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ, ບ້ານວັງ ຄ້ອງ ເມືອງຫີນບູນ ແຂວງຄຳມ່ວນ, ແລະ ບ້ານໂພນທັນ ເມືອງໄຊພູທອງ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ.

